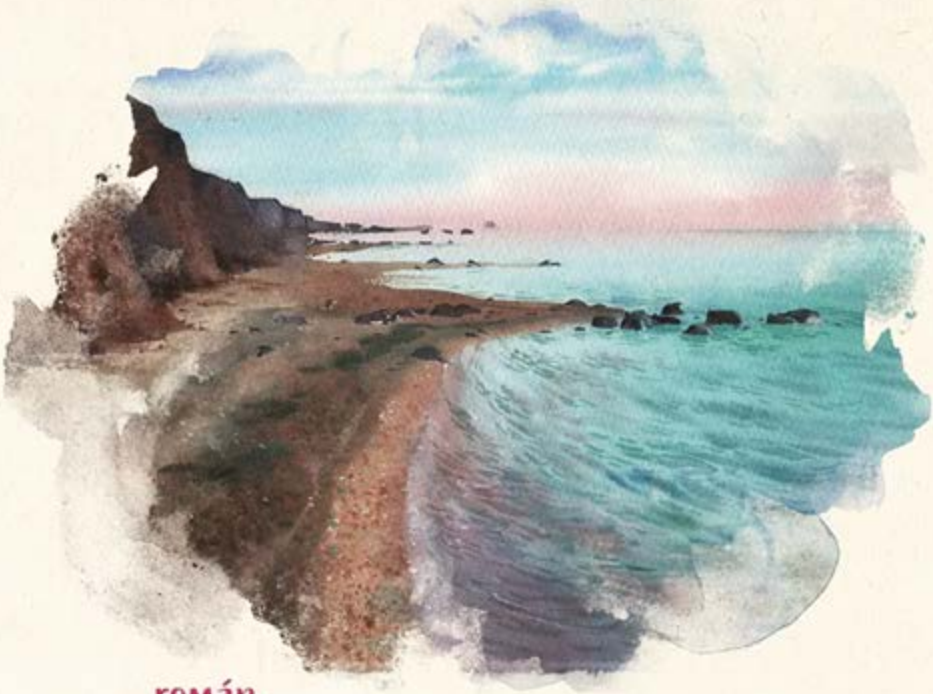
MARTA ŁABĘCKA

(Bez)vadní

Splň slib, který jsi mi dal

román

(Bez)vadní 3

Copyright © Marta Łabęcka 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Páralová Tardy, 2025
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

https://x.com/knihydobrovsky/
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
instagram.com/nasenakladatelstvi

ISBN 978-80-277-4091-8 (pdf)

MARTA ŁABĘCKA

(Bez)vadní 3

Splň slib, který jsi mi dal

přeložila Markéta Páralová Tardy

Obsah

Prolog
Kapitola 1
Kapitola 2
Kapitola 3
Kapitola 4
Kapitola 5
Kapitola 6
Kapitola 7
Kapitola 8
Kapitola 9
Kapitola 10
Kapitola 11
Kapitola 12
Kapitola 13
Kapitola 14
Kapitola 15
Kapitola 16
Kapitola 17
Kapitola 18
Kapitola 19
Kapitola 20
Kapitola 21
Kapitola 22
Kapitola 23
Kapitola 24
Kapitola 25
Kapitola 26
Kapitola 27
Kapitola 28
Kapitola 29

Kapitola 30
Kapitola 31
Kapitola 32
Kapitola 33
Epilog
Epilog – druhá část
Doplňková kapitola

Prolog

O ŠEST MĚSÍCŮ DŘÍVE

„*Vítejte v Moretonu.*“ Chase s ironickým úsměvem nahlas přečetl nápis na ceduli oznamující vjezd do městečka. A pak sám od sebe dodal: „V místě, kde máš chuť si podřezat žíly tupým nožem.“

Josephine sedící na sedadle spolujezdce ho zpražila pohledem a beze slov mu sdělila: *Ne před dítětem*. On jí stejným způsobem odpověděl a letmo se na ni podíval se shovívavým výrazem ve tváři, který jako by říkal, že *to dítě je téměř dospělé*.

Ještě několik vteřin si ho měřila pohledem, tentokrát již bez jakéhokoli skrytého sdělení, jen podrážděná, že má pravdu. Nakonec si jen těžce povzdechla a stočila pohled k oknu, čímž tuto podivnou komunikaci ukončila.

Přihlížející Destiny to považovala skoro za superschopnost. Přestože za necelých osmnáct let života ovládla zakódovaný jazyk svých rodičů téměř dokonale, skutečnost, že spolu komunikují beze slov, ji stále trochu děsila. Byla si stejně tak jistá, že si s podobnou účinností navzájem dokážou číst myšlenky.

I bez parapsychologických schopností však v autě bylo možné vycítit napjatou atmosféru. Nebo alespoň v jeho přední části.

Ačkoli Destiny dobře věděla, že rodiče se ke svému rodnému městu staví odmítavě, sama to viděla jinak. Moreton milovala. Možná ne tolik jako Seaport, protože podle jejího názoru se žádné místo na světě nemohlo srovnávat s přímořským městečkem, v němž vyrůstala, ale pobyt v Moretonu znamenal setkání s rodinou, a to automaticky řadilo toto městečko na předměstí Londýna na přední příčky jejího seznamu oblíbených míst.

Proti své vůli sáhla po telefonu, který ležel na sedadle vedle ní. Odhodila ho tam před necelými pěti minutami a zařekla se, že to bylo naposledy, co kontrolovala, jestli jí nepřišla nějaká zpráva. Množství podobných slibů, které si v posledních třech týdnech dala jenom proto, aby je hned nato porušila, bylo ponižující. Stejně jako její pochybnosti.

Bude tam, ujišťovala se navzdory zarputilému hlasu v hlavě, který jí neustále říkal, že by ji mohlo čekat zklamání. *Vždycky přichází. Přijde i tentokrát.*

Není divu, že ignorovala to, co jí hlas naznačoval – vždyť to přece nebylo nic jiného než zdravý rozum a Destiny Florence Sandersonová byla ve svém osmnáctiletém životě rozumná možná tak třikrát. Z toho dvakrát čirou náhodou.

Její máma se vždycky smála, že všechny nejhorší vlastnosti zdědila po tátovi, a bylo těžké s ní nesouhlasit. Existoval celý seznam povahových rysů, v nichž by se Dessie chtěla víc podobat Josephine, na jeho předních místech byla bezpochyby rozvážnost a sebeovládání.

Zatímco Josie byla těmito dvěma vlastnostmi přímo prodchnuta, její muž i dcera sdíleli stejnou impulzivitu, přičemž emoce jejich uvažování mnohokrát zastínily.

Destiny po otci zdědila také netrpělivost. Právě proto prakticky vyskočila z auta, když konečně zastavili na příjezdové cestě před obrovským domem.

„Pokaždý, když sem přijedeme, mám podezření, že tě v porodnici přece jen vyměnili," pousmál se Chase na dceru uštěpačně a místo odpovědi mu obě brunetky poslaly stejné soucitné pohledy.

Přestože Destiny měla Chaseovu povahu, zevnějškem se podobala Josephine. Možná nebyly identické, ale byly si natolik podobné, že nikdo nepochyboval, že je její dcerou.

„Prostě pořád nemůžu uvěřit, že se moje dítě může těšit na návštěvu toho zatraceného města," zvedl ruce v obranném gestu a sklonil se před tíhou pohledů dvou nejdůležitějších žen ve svém životě.

Destiny už měla na jazyku stejně kousavou odpověď, protože podobná neškodná popichování mezi ní a tátou byla na denním pořádku, ale vyrušil ji hlasitý dívčí pískot, který byl nejspíš slyšet až v Londýně.

„Dessie!"

Otočila se za známým hlasem a v příští vteřině jí výhled zakryly blonďaté vlasy. Dech jí ztěžovaly ruce, které Iris pevně opletla kolem krku své nejlepší kamarádky. Pevně ji sevřela v náručí.

„Tak moc se mi po tobě stýskalo!"

Destiny se nestačila vymanit z jednoho objetí, když ucítila další pár paží, jenž ji a Iris sevřel ve stejně dusivém sevření doprovázeném kakofonií smíchu a radostného uvítání, které vykřikovali jeden přes druhého. Vynahradit si měsíce odloučení během několika málo vteřin nebylo možné, ale chování všech čtyř naznačovalo, že se o to aspoň chtějí pokusit.

Teprve křik přicházející od domu je přiměl, aby se od sebe vzdálili.

„Copak jste se všichni zbláznili?!" Valerie stála ve dveřích pevně zabalená do vlněného kardiganu a káravě se na mládež, která v nadšení způsobeném Destininým příjezdem vyběhla z domu bez bund, dívala. „Je prosinec, za chvíli všichni onemocníte…"

Neměla šanci domluvit, protože její tirádu plnou mateřské starostlivosti přerušil Archer. Vyběhl z domu jenom v tričku s krátkým rukávem a omylem ji přitom šťouchl ramenem. Val na kamaráda

rozhořčeně zasupěla, ale ten soustředil veškerou pozornost výhradně na jednu osobu.

„Beruško!“ Prakticky Josephine od Chase odtrhl, přitáhl si ji k sobě, sevřel ji v náručí a zvedl ji do vzduchu.

„Proč se vůbec namáhám,“ povzdechla si Valerie a zavrtěla hlavou nad chováním svého kamaráda. „Archere, dáváš dětem špatnej příklad!“ napomenula ho vlastně jen z principu, protože pochybovala, že ji vůbec poslouchal. „Čím starší, tím hloupější,“ dodala ještě pro sebe a vyměnila si s Chasem chápavé pohledy, než se zaměřila na skupinku mladých a kývnutím hlavy jim přikázala, aby šli dovnitř.

Destiny vykročila jako první a s úsměvem přistoupila k tetě, která už na ni čekala s otevřenou náručí.

„Ráda tě zase vidím, Dessie.“ Odtáhla od sebe dívku na délku paže a láskyplně si ji začala prohlížet, jestli se od doby, kdy se viděly naposledy, nezměnila. „Zdá se mi to, nebo jsi od prázdnin trochu vyrostla?“

„Pořád je trpaslík.“ Elliot, přestože byl o dva roky mladší než ona, byl o hlavu vyšší a rád na to kamarádku při každé možné příležitosti upozorňoval.

„Naštěstí ne každej v týhle rodině má ambice stát se v budoucnu skokanskou tyčkou, čahoune,“ ozvala se pohotově Iris místo Destiny a nenechala si ujít příležitost, aby mladšího bratra poškádlila.

Šťouchla ho do zad a pobídla, aby rychle vešel dovnitř. Elliot jí na oplátku nastavil nohu a začala strkanice, kterou Connor kráčející za nimi sledoval se širokým úsměvem. Udržoval si však bezpečnou vzdálenost. Destinin bratranec se až příliš často nechtěně připletl do podobných potyček mezi dětmi Valerie a Ethana.

Než se všichni, včetně Archera nesoucího Josii a Chase, který to nesl s nelibostí, dostali dovnitř, ostatní členové rodiny už na ně čekali shromáždění na chodbě. Destiny šla přímo z Valeriiny náruče ke Camille.

„Moje holčička!“

„Moje milovaná teta!“ vykřikla stejným tónem, čímž ji rozesmála. Všechny tety pro ni byly jako druhé mámy, ale s Cami měla vždycky zvláštní vztah.

„Camille, řekni svýmu muži, aby mi vrátil mou ženu,“ obrátil se na ni Chase a políbil ji na přivítanou na tvář.

„V žádným případě, Chasi. Tahle krásná dáma…“ začal Archer a položil Josii ruce na ramena, jakmile ji konečně postavil na zem, „… je v několika příštích dnech moje. A ty by ses s tím teď měl smířit.“

„Chápu to správně, že já do toho nemám co mluvit?“ Josie se podívala na kamaráda s předstíraným rozhořčením, ačkoli nebylo těžké poznat, jak moc je jí jeho přítomnost příjemná.

Ačkoli se to mohlo zdát nemožné, v průběhu let se ještě více sblížili oproti době svého mládí. A protože se kvůli vzdálenosti, která je dělila, nemohli vídat denně, byli prakticky nerozluční, když se konečně setkali.

„Nemáš. Chase vidím už skoro dvacet let každej den a tebe jen jednou za pár měsíců.“ Přenesl pohled na Destiny a jeho úsměv se rozšířil. „Ahoj, malá beruško.“

„Slyším svýho báječnýho švagra?“ William vyšel z kuchyně a připojil se k malému davu. Protáhl se kolem Ethana, přivítal Josii a přistoupil k Chaseovi.

„Dobře že aspoň někdo v tomhle domě mě rád vidí. Věděl jsem, že se na tebe dá spolehnout, ne jako na některý,“ okomentoval to Chase, přičemž měl na mysli Archera.

„Když máš v rodině dvě tak krásný ženy, měl by sis už dávno zvyknout, že seš ten nejmíň důležitej,“ upozornil ho Ethan a mezitím objal Destiny.

„S tím nelze než souhlasit,“ přitakal Chase se smíchem a otočil se k Nicole a jejímu snoubenci.

Vítání trvalo ještě několik minut a chodba se zaplnila šumem hlasů a smíchem. Sama Destiny Connorovi dovolila ji obejmout. Williamův syn ji přitáhl ke zdi, kde už stáli sourozenci Hayesovi. Jedním uchem

naslouchala Irisinu vzrušenému štěbetání a zároveň se rozhlížela po tvářích nejbližších.

Přestože měla velkou radost, že kolem sebe konečně má lidi, které miluje nejvíc na světě, pořád cítila stejné nervózní vzrušení z očekávání. Vlastní tělo ji zrazovalo, jasně jí dávalo najevo, že na někoho konkrétního čeká a že ten někdo se ještě neobjevil.

Znovu se rozhlédla po přítomných, přestože věděla, že jeho přítomnost by nepřehlédla, kdyby byl mezi nimi. Pohled jí bezděčně zabloudil k Archerovi, který živě gestikuloval a něco vyprávěl její mámě. Pak se podívala ke schodům a doufala, že po nich zanedlouho seběhne její vlastní Archer.

On to však neudělal, a protože Destiny patřila k lidem, kteří nejprve jednají (než se v její mysli objevil alespoň stín pochybnosti, že to možná není nejlepší nápad) a až pak přemýšlejí, vyhledala očima Cami a zeptala se: „A kde je Alfie?"

V místnosti se náhle rozhostilo ticho, protože téma Archerova a Camillina syna bylo jedním z několika zakázaných, nebo přinejmenším příliš komplikovaných na to, aby se probíralo hned na úvod. Destiny téměř okamžitě zalitovala, že se včas nekousla do jazyka.

Přece tu musí být, argumentovala, aby umlčela špatné svědomí, když sledovala, jak Camillin úsměv pohasíná a stává se nuceným.

Cami očividně bojovala sama se sebou, aby udržela zdání dobré nálady, a Destiny nechápala proč. Nebo prostě nechtěla vzít na vědomí jasné závěry.

„Alfie se rozhodl, že s námi letos Vánoce nestráví," vyhrkla nakonec Cami.

Destiny si na okamžik opravdu myslela, že se přeslechla. To jí připadalo pravděpodobnější než slova, která od tety právě slyšela.

Jistě, Alfieho vztahy s rodiči a zbytkem rodiny měly k ideálu daleko už dávno, ale přesto vždycky přijel. Byla si téměř jistá, že se Camille mýlí a že se dříve či později objeví. Ať už to mezi ním a Archerem vypadalo jakkoliv špatně, Alfie by nikdy neporušil rodinné zvyky. Neopustil by *ji*.

Chtěla položit další otázku, ale zarazil ji Josiin varovný pohled.

„Myslím, že vám asi nemusím říkat, abyste se tu cítili jako doma, protože je to koneckonců i váš domov." Crystal se rozhodla zachránit situaci, změnila téma a podívala se na tři nově příchozí hosty. „Jestli si chcete nejdřív odnýst svý věci a opláchnout se, víte, co a jak. Potřebuju dva pomocníky do kuchyně a zbytek do obývacího pokoje. Přece tu nebudeme stát celej den."

Skupina se začala podle pokynů paní domu poslušně rozcházet. Destiny ucítila, jak ji někdo zatahal za loket, a otočila se, aby se střetla s Irisiným ustaraným pohledem.

„Pojď, ukážu ti náš pokoj."

Zpočátku jí to připadalo hloupé, protože vždy obývaly stejnou místnost, která dříve patřila Josii, ale hned jí došlo, že je to jen záminka. Elliot a Connor, kteří se ochotně nabídli, že jí vynesou věci z auta a zanesou je nahoru, ji v tom jen utvrdili.

> · + · <

„Okej." Destiny přerušila ticho, jakmile přišli chlapci se zavazadly a zavřeli za sebou dveře. Posadila se na postel a střídavě se dívala na své kamarády. „O co tady jde? Kde je Alfie?"

„Ať ti to řekne Connor, Elliot a já to víme od něj." Iris se bez sebemenšího zaváhání rozhodla sebe i bratra zachránit. I když patnáctiletého bratra obecně považovala za chodící bolavý palec a hádala se s ním při každé možné příležitosti, v takových chvílích se v ní ozvaly sesterské instinkty. Vůči Connorovi naneštěstí podobným útlocitem netrpěla. Ten jí pokaždé pod tlakem ustupoval. Ani tentokrát neodolal vyčkávavým pohledům sestřenice a obou blondýnek.

„Před několika týdny Alfie způsobil nehodu. Nic vážnýho, nikomu se nic nestalo," dodal spěšně, aby Dessii uklidnil. „Problém byl v tom, že ten blbec byl opilej. Sebrala ho policie, takže musel požádat o pomoc strejdu Archera, a ten se zase obrátil na mýho tátu."

Bylo snadné představit si, co se dělo dál. Alfieho vztah s Archerem se dal označit za přinejlepším špatný. Byl spíš beznadějný. Ale otevřeně je třeba přiznat, že Alfie otce nenáviděl už léta.

„Táta zatahal za pár nitek a vše zařídil."

Nebylo to zrovna těžké. Po smrti Destininých prarodičů převzal William jejich renomovanou advokátní kancelář a po letech se stal jedním z nejuznávanějších právníků ve městě. Ale Dessie i tak pocítila ke strýci obrovskou vlnu vděčnosti.

„Ukázalo se, že i ten druhej chlápek z nehody měl škraloup, takže sám byl pro, aby se to obešlo bez soudu. Jenomže tohle není poprvý, co Alfie vyvedl něco podobnýho. Zdá se, že Archer měl tentokrát jeho výstřelků dost a udělal mu scénu.

Vyhrožoval mu, že ho odřízne od peněz a donutí ho, aby se konečně staral sám o sebe. Už zase."

Iris se rozhodla převzít Connorovu roli, protože usoudila, že by mu měla trochu pomoci:

„Alfie udělal víceméně to samý co vždycky, tedy začal mu vyčítat, že zradil tetu a nemá právo ho poučovat. Dokonce chtěl odmítnout pomoc strejdy Williama a riskovat jednání u soudu, jen aby otce naštval."

„Okej, stop," přerušila Destiny kamarádku, protože cítila, že ji přival informací začíná drtit. Zároveň začínala ještě víc litovat, že se Alfie neobjevil, protože měla obrovskou chuť mu jednu pořádně vrazit, aby z něj jednou provždy vybila to hloupé chování. „Jedna otázka. Proč se o tom všem dozvídám až teď? Proč jste mi to nemohli říct dřív?"

„To byla víc než jedna otázka," utrousil Connor, jako by na tom záleželo.

Avšak kromě té samolibé poznámky, za kterou Destiny bratrance zpražila pohledem, nikdo z trojice kamarádů s odpovědí nespěchal. Sváděli mezi sebou souboj pohledů a svorně ignorovali ten, který na ně Destiny střídavě vrhala.

„Protože Alfie nechtěl, aby ses to dozvěděla," vyhrkl nakonec Elliot, který už nesnesl napětí, jež mezi nimi viselo, a na okamžik se skrčil před sestřiným vražedným pohledem.

„Nevíme to jistě," opravila ho Iris a stále se na bratra nazlobeně dívala. „Ale z rozhovoru, kterej jsem odposlechla mezi mou mámou a tetou Crystal, vyplývá, že teta Cami se bála, že kdyby Alfie opravdu odmítl jejich pomoc a případ by se dostal k soudu, vyhodili by ho ze školy. A protože strejda se už dávno zařekl, že ho bude podporovat jedině pod podmínkou, že bude studovat, Alfie by zůstal bez peněz."

„Nevíme, co přesně se mezi ním a strejdou stalo, ale muselo to být špatný. Obvykle v takový situaci argument o penězích celou věc ukončil, ale tentokrát Alfie nechtěl ustoupit, i když mu hrozilo, že se z něj prakticky stane bezdomovec," dodal Connor.

„Takže Cami zřejmě v zoufalství prohlásila, že pokud se usmíří, všichni na tu věc zapomenou a ta informace se k tobě nedostane," uzavřel Elliot a zopakoval to, co se sám dozvěděl od sestry.

„A protože podle našich informací má Alfie stále střechu nad hlavou, vše nasvědčuje tomu, že argument tety Cami zabral."

„Ale to nedává smysl," řekla Destiny, přestože by to vysvětlovalo, proč ji Alfie už několik týdnů odbývá a vysvětluje to tím, že nemá čas kvůli zkouškám ve škole.

„Dává, když uvážíme, že kdyby ses to dozvěděla, tak bys mu za to jeho kreténský chování pěkně nakopala prdel." Connor se na sestřenici zašklebil. „Jemně řečeno."

„Všichni víme, že jestli mu ještě na něčím názoru záleží, tak je to ten tvůj. S náma přestal počítat už dávno." V Irisině hlasu zaznívál smutek, ne žárlivost. Její argument byl v jejich rodině všeobecně známou skutečností.

Nebylo tomu tak ale vždy. Dessie a Alfie se přátelili od raného dětství, za což mohli děkovat rodičům. Byli to právě oni, kdo zařídili, že jejich děti trávily co nejvíce času společně. I přes vzdálenost, která

je dělila, bylo pouto, jež se mezi nimi za ta léta vytvořilo, silnější než pouhé přátelství. K rozkolu došlo, až když vyšla najevo Archerova zrada.

„Podle nás se Alfie rozhodl, že raději prohraje potyčku s otcem, než aby tě zklamal." Elliot byl jednoznačně největším zastáncem teorie, že Alfie učinil své první racionální rozhodnutí po dlouhé době s ohledem na Destiny.

Bylo by to snad i vtipné, protože všichni věděli, že je nejméně racionální osobou z jejich party.

Destiny se mu však nesmála. Smích jí uvízl v sevřeném hrdle.

„No, nějak mu to nevyšlo," zašeptala a s táhlým povzdechem zavřela oči v naději, že jí to pomůže ovládnout emoce, kterých v sobě měla až příliš.

Dílky skládačky se pomalu začínaly skládat v celek, v ošklivý obrázek, který Dessie poslední týdny usilovně ignorovala. Mlčení, které se táhlo několik týdnů, lakonické odpovědi na její zprávy, suchý tón, když mu zavolala, a nakonec rozhodnutí nepřijet do Moretonu.

Znala vzorec jeho jednání stejně jako Alfieho samotného.

Tři roky se mohly zdát jako značný věkový rozdíl, pokud jde o děti, ne však v jejich případě. Vždycky byli nerozluční. Alfie mohl víceméně za všechny modřiny, škrábance a jizvy, které Destiny v průběhu svého dětství posbírala, stejně jako ona mohla za jeho tresty a zákazy, když na sebe bral jejich společné prohřešky. Jeden pro druhého by skočili do ohně. To všichni věděli.

Jenže to bylo v jiném životě. Teď se Destiny bála, že by kvůli ní Alfie neskočil ani do té nejmělčí kaluže.

Přesto ji nikdy nenapadlo, aby se o to přestala snažit. Iris a ostatní udivilo, že se od ní Alfie neodstřihl stejně jako od nich, ale důvod byl banálně jednoduchý – Destiny se nikdy nevzdávala. I když ze sebe musela vydat dvě stě procent, nenechala se z jeho života vyhodit. Protože i když Alfieho vklad v jejich přátelství byl minimální, podle Destiny jí ten kluk pořád stál za námahu, kterou na udržení jejich vztahu vynakládala.

Na všechna rodinná setkání přijížděl výhradně kvůli ní. Někdo jiný by možná řekl, že to nic není, ale ona věděla, jak těžké to pro něj bylo. Nesnášel otcovu blízkost, nechtěl s ním ani s jejich rodinou mít nic společného, ale přesto sem jezdil. Jenom proto, že to bylo důležité pro Destiny. A ona zase byla důležitá pro něho.

Nechtěla ani myslet na to, co vlastně znamená, že se Alfie tentokrát neobjevil. Vlastně na tom nezáleželo. Jediné, na čem záleželo, bylo, že to opět nehodlá vzdát. Alfie sám kdysi řekl, že je poslední nitkou, která ho u rodiny drží, a ona ji nechtěla tak snadno přetrhnout.

> · + · <

Noc byla náročná. Její srdce dokonale znalo vzorec, podle něhož probíhaly všechny předešlé návštěvy domu, a neposlouchalo hlas rozumu, který říkal, že tentokrát to bude jiné. Že tentokrát známou ozvěnu kroků neuslyší. V klíčové dírce nezabliká světlo baterky, což bylo jejich tajné znamení vymyšlené v době dětství. Alfie si pro ni nepřijde, nevykradou se do jednoho z prázdných pokojů a nebudou si až do svítání povídat o těch největších hloupostech.

Potřebovala mnoho dlouhých minut strávených ve tmě zíráním do stropu, aby její srdce konečně pochopilo, že čekání je marné. Usnula schoulená vedle spící Iris s neodbytnou myšlenkou, že teď se jako naschvál, když kolem sebe poprvé od září má všechny své nejbližší, cítí ještě osamělejší než v posledních měsících.

Ráno nebylo o nic lehčí, přestože den před Vánocemi patřil k jejím nejoblíbenějším v roce. Obvykle právě ona vstávala jako první a budila Iris, protože se nemohla dočkat vánočních příprav s rodinou. Tentokrát v sobě nenašla motivaci vyhrabat se z postele, i když Iris už vstala a byla připravená jít na snídani. Zdálo se, že Alfieho nepřítomnost vrhá stín na všechno, včetně její nálady.

Nakonec však v sobě pod nánosy sklíčenosti a zklamání našla dost zloby na něj, že jí svým chováním zkazil dlouho očekávaný čas s nejbližšími. A protože nečinné sebelitování neměla nikdy v povaze,

jakmile vyšla z pokoje, měla nejen vymyšlený plán, ale i odhodlání ho uskutečnit.

„Dobrý ráno, spáči." Josie dceři adresovala úsměv nad hrnkem kávy. „Vyspala ses?"

Ostatní členové rodiny se už motali po domě. Někteří pomáhali prostřít stůl nebo připravovat snídani, zatímco jiní bezostyšně využívali toho, že v nastalém zmatku bylo snadné splynout s davem a vyhnout se povinnostem.

„Určitě." Chase v reakci na otázku vyprskl smíchem, když viděl Destininy ospalé oči. „Raději se zeptej, do kolika klábosila s Iris."

„A do kolika byla vzhůru máma a klábosila se strejdou Archerem?" vyhrkla Destiny a spokojeně sledovala, jak z tátovy tváře mizí úsměv.

Ve skutečnosti nebyla nevyspalá kvůli povídání s kamarádkou, to tíživé myšlenky na Alfieho způsobily, že půl noci nezamhouřila oka, ale o tom nikdo nemusel vědět.

„Trefa do černýho," vložil se do toho Archer a komentoval to hlasem sportovního komentátora, protože si nikdy nenechal ujít příležitost, aby si kamaráda trochu dobíral. „Bod pro tebe, holka."

„Žák přerostl učitele." Josephine se k popichování manžela přidala také a podívala se na něj s předstíraným soucitem. Natáhla ruku, aby ho láskyplně pohladila po tváři. „Stárneš, miláčku."

„To se ještě uvidí," pohrozil Chase a naklonil se, aby dceři rozcuchal vlasy.

„Čekám na to."

Nemohla se neusmát, když viděla rodiče v dobré náladě. Znala jejich příběh a věděla, že pobyt v rodném domě u její mámy vyvolává vzpomínky, a ne všechny jsou dobré. Ještě včera viděla, že se tu necítí úplně dobře, protože ačkoli jim přátelé chyběli stejně jako jí, mnohem raději by byli, kdyby se rodinná setkání konala mimo Moreton.

Teď však působili uvolněně a spokojeně, což Destiny považovala za dobré znamení. Mámina veselá nálada zvyšovala pravděpodobnost, že ji nezabije za to, co se chystá udělat.

Dessie si uvědomovala, že se Josephine bude zlobit, a třebaže ji z celého srdce nerada rozesmutňovala, tentokrát se musela obětovat. Omluvila si to tím, že jedná pro dobrou věc, a tak pochybnostem nedala šanci. Hned po snídani využila chvíle všeobecného zmatku a zatáhla tátu do prázdného pokoje, aby si s ním promluvila o samotě.

„V žádným případě." Téměř osmnáctiletá otcovská zkušenost vedla k tomu, že Chase konečně získal určitou asertivitu, která mu zpočátku chyběla, i když do Josie měl ještě hodně daleko. „Ať tě to ani nenapadne."

„Vždyť ani nevíš…" začala.

„Chceš jet do Londýna, abys sem přitáhla Alfieho, a budeš mě před mámou tajně žádat o svolení, protože ta by s tím nikdy v životě nesouhlasila." Když viděl, že se trefil, adresoval jí úsměv plný uspokojení.

On i Josephine dceru znali natolik dobře, že věděli, že to bude chtít udělat. Od své ženy dostal jasné instrukce, aby s tím za žádných okolností nesouhlasil.

„Máš ale problém, protože já taky nesouhlasím."

Rodiče Dessii celkově nezahrnovali přílišnou péčí. Dělali, co bylo v jejich silách, aby ji nedrželi příliš zkrátka, a těšila se téměř neomezené důvěře. Na oplátku se Destiny snažila být vstřícná, nicméně když se někdy rodičovská starostlivost vymkla kontrole a dávala o sobě vědět, komplikovalo jí to život. Jako třeba teď.

Z objektivního hlediska nebyl důvod k obavám. Destiny bude za dva měsíce osmnáct. Znala Londýn, věděla, jak se dostat do Alfieho bytu. Chaseův strach nebyl na místě.

Stejně nesmyslným argumentem bylo i to, že on a Josie už přežili smrt jednoho dítěte. A nejspíš se nikdy nezbaví strachu, že mohou ztratit i Destiny.

Neměla v úmyslu předstírat, že plně chápe, co prožili nebo jak je obrovská ztráta zasáhla. Mohla pouze přijmout fakt, že ji úplně normálně milují až příliš a stejně tak jim na ní záleží. Byla pro ně

vším a oni byli vším pro ni a nepředstavovala si, že by vztah mezi nimi třemi mohl být jiný.

Oba byli báječní rodiče, a čím byla Dessie starší, tím víc cítila, že jsou také jejími přáteli. Věděla, že se na ně může ve všem spolehnout. Právě proto si byla jistá, že táta bude dříve či později souhlasit.

„Tati, prosím tě. Vždyť budu opatrná. Vrátím se živá a zdravá," slíbila.

„Vím, že budeš. Ale o to nejde." Chase uhnul pohledem, protože šlo i o *to*. Ale nejen o to. „Prostě si myslím, že by bylo lepší se do toho nemíchat. I bez toho to vypadá dost špatně."

„A *tím* myslíš, že Alfie a strejda Archer se znovu pohádali? Vím o tý nehodě a o všem ostatním. Ne díky tobě, samozřejmě," upozornila ho trochu ostřeji, než měla v úmyslu, ale nemohla si pomoct, cítila vůči oběma rodičům trochu hořkosti.

Nepochybovala, že o tom věděli, protože Archer a Josie si říkali všechno a Josephine zase nedokázala nic utajit před manželem. Takže to před ní zatajili záměrně a Destiny se domnívala, že měla právo to vědět.

„Alfie je možná úplnej cvok, ale to mu ještě neupírá právo být tady," konstatovala a vrátila se k nejdůležitějšímu bodu. „Kdybychom se vyhazovali z rodiny za každou hloupost, tak by v tomhle domě nebyla ani polovina lidí."

Chase se na ni chvíli díval, jako by se nemohl rozhodnout, jestli se má rozesmát, nebo ji napomenout. Nakonec upustil od obou možností:

„Nikdo mu nic neupírá. Alfie je dospělej a rozhodl se sám, že nepřijede."

„V tom případě můžu jet a přivézt ho sem," usmála se spokojeně a překroutila smysl jeho slov, jak se jí to hodilo.

„A jak si to představuješ, co? Prostě jen tak odjedeš a máma si nevšimne, žes na pár hodin zmizela?"

„Ne." Nebyla tak naivní, aby věřila, že se to může povést.

„Ale když se vrátím s Alfiem, všichni budou šťastní a máma to nebude chtít zkazit, takže to vyšumí. Než dojedeme domů, zapomene, že se na mě vůbec zlobila."

Destiny si uvědomovala, že šance, že to takhle dopadne, jsou mizivé, ale naděje prý umírá poslední.

„Sama tomu nevěříš," zamumlal. „Dostaneš domácí vězení a já ti nepomůžu, protože se bude zlobit i na mě, že jsem ti to dovolil."

„Ale podívej se na to pozitivně. Tobě nemůže dát zaracha," prohodila žertem, aby otce pobavila. A když to nevyšlo, rozhodla se mluvit otevřeně: „Tati, stejně tam pojedu. Bez ohledu na následky. Musel bys mě přivázat k židli a celej den hlídat, abys mě zastavil. Musím to zkusit nebo aspoň zkontrolovat, jestli je u něho všechno v pořádku, jinak nebudu mít klid."

Podíval se na odhodlání v jejích očích, totožných s Josiinýma očima, a vlastně mohl obviňovat pouze sebe a svou ženu. Koneckonců to byli oni, kdo jí vštípil tu vůli nevzdávat se, když šlo o lidi, kteří jsou důležití. Uvědomil si, jak by bylo nespravedlivé, kdyby jí teď nařizoval, aby jednala proti zásadám, které ji sami celý život učili. Zvlášť když on sám by se na jejím místě pravděpodobně zachoval podobně.

„Potřebuješ peníze na jízdenku?" zeptal se rezignovaným tónem.

Byl odměněn širokým úsměvem a vzápětí se mu Destiny vrhla kolem krku.

„Seš ten nejlepší táta na světě."

„Jestli se nevrátíš do večeře, budu mrtvej táta, protože tvoje máma mě zabije, takže si nech ty falešný lichotky a raději sebou hoď, než si to rozmyslím. Budu tě krýt tak dlouho, jak jen to půjde, a ty se snaž vrátit co nejdřív a dávej na sebe pozor."

„Zvládnu to. Nemusíš se o mě bát jako o malý děcko," napomenula ho, ačkoliv se vůbec nezlobila. Milovala ho za to, jak moc se o ni a mámu staral.

„Pro mě seš pořád ještě malá holčička. Vždycky si o tebe budu dělat starosti." Někdy se sám divil, jak je možné, že čas tak rychle letí.

Přísahal by, že to není tak dávno, kdy jí četl pohádky před spaním, a najednou jí bylo stejně jako jemu, když našel lásku svého života.

Naštěstí nic nenasvědčovalo tomu, že by se Destiny v tomto konkrétním případě měla vydat v jejich stopách, a on za to byl nesmírně vděčný. Rozhodně se necítil připravený, aby do života jeho malé princezny vstoupil muž.

> · + · <

Všechno se zdálo být mnohem jednodušší, než když skutečně stála před dveřmi jeho bytu. Veškerá odvaha z ní vyprchala, jakmile přišel okamžik, aby zazvonila.

Netušila, jak Alfie zareaguje, až ji uvidí. Od prázdnin se s ním pokoušela několikrát sejít, ale vždycky měl nějakou výmluvu. Už tehdy vycítila, že se něco děje, že se od ní znovu snaží distancovat. V několika posledních měsících se jejich kontakt postupně stával sporadičtějším, bez ohledu na to, jak moc se o něj snažila. A i když se jim podařilo popovídat si, připadalo jí, že je v něm stále méně *jejího Alfieho*, a to ji děsilo.

Proto jí tolik záleželo na tom, aby se objevil v Moretonu. Tváří v tvář pro ni bylo vždycky snazší dostat z něj něco upřímného a zjistit, co se děje. Protože tam určitě *něco* bylo.

Právě tato myšlenka ji motivovala k tomu, aby překonala svůj pošetilý strach. Alfie ji potřeboval a ona mu před mnoha lety slíbila, že tu pro něj vždycky bude. Tehdy byli ještě děti a vzdálenost, která je dělila, se zdála méně důležitá než teď, ale slib stále platil.

Uplynula chvíle, ale dveře se neotevřely, a tak zazvonila ještě jednou. Když jela do Londýna, nebyla si vůbec jistá, jestli kamaráda v bytě zastihne, ale viděla v jeho oknech světlo a teď to nehodlala vzdát.

Znala jeho tvrdohlavost a za léta přátelství si dokonce vypěstovala obrovskou odolnost vůči jeho sklonu ji ignorovat. Iris tomu říkala režim otravné mladší sestry. Protože pokud Alfie v bytě byl, chystala

se Dessie drtit zvonek, dokud nedosáhne svého. Bez ohledu na to, že ho tím bude přivádět k šílenství.

Trvalo to trochu déle, než čekala, ale nakonec se dveře s rozmachem otevřely a v nich stál právě ten, koho chtěla vidět.

„Des?“ Z Alfieho rtů vyšel jen nevěřícný šepot. Byl připravený seřvat toho, koho na druhé straně najde, ale při pohledu na dívku se veškeré podráždění změnilo v údiv.

Na okamžik jen sledovala jeho siluetu a ten pohled způsobil, že na chvíli zapomněla, proč sem vlastně přišla. Alfie byl vždycky vysoký a dobře stavěný. Destiny se líbilo, jak drobná si vedle něj připadá, zvláště když ji objal a ona se v jeho náručí prakticky utopila. To v ní zase vyvolávalo pocit, že by se s ním nejraději pořád tulila, když byl nablízku.

Netušila, kdy na něj začala takhle reagovat, a udělala by cokoli, aby to vypnula, protože se jí to vůbec nelíbilo. Jako kdyby se jí jednoho dne nad hlavou rozsvítila lampička a tehdy si uvědomila, že Alfie není jenom její kamarád, ale taky zatraceně hezký kluk, a od té chvíle na něho nedokázala hledět jinak.

Teprve skutečnost, že spolu prakticky vyrůstali, ji přiměla k tomu, aby v jeho přítomnosti nevrhala zamilované pohledy. Měla teorii, že během společně strávených let si zcela nevědomky vypěstovala minimální imunitu vůči kouzlu Alfieho Colemana, za což byla vděčná, protože jí to umožňovalo zachovat si zbytky důstojnosti.

Když se na to dívala objektivně, dokonale chápala dívky, které mu nedokázaly odolat a skončily se zlomeným srdcem, jakmile se mu omrzely.

Byl to klasicky pohledný muž, který okouzloval úsměvem s dolíčkem ve tváři. Z fotografií, které měli její rodiče ze svého mládí, mohla Destiny směle konstatovat, že se podobá Archerovi, když byl v jeho věku. Přestože by to nikdy neřekla nahlas, uvědomovala si, jak moc Alfie nesnáší, když ho někdo s jeho otcem jakkoli srovnává.

Teď však žádný rozkošný dolíček neměl, protože měl k úsměvu opravdu daleko. Taky to nevypadalo, že by Destiny mohla počítat s objetím na přivítanou. Nechápavě na ni hleděl, pohled jeho modrých očí se zdál být vzdálený, jako by nebyl zcela při smyslech.

Lhala by, kdyby tvrdila, že ji takový postoj nevyvedl z míry, ale nechtěla to dát najevo. Místo toho nasadila sebevědomý úsměv.

„Docela ti to trvalo," oznámila mu a předstírala lhostejnost a bleskově se mu prosmýkla pod paží, než se stačil vzpamatovat ze šoku.

„Co tady děláš?" Zavřel za ní dveře. Zdálo se, že konečně začíná brát Destinin příchod plně na vědomí.

Ona naopak s náznakem zklamání přijala skutečnost, že se pod celkem pochopitelným překvapením neskrývá žádná radost.

„Nepřijels do Moretonu, tak jsem přijela já za tebou. Nebo spíš *pro tebe*." Pokrčila rameny, jako by to bylo samozřejmé. „Nevypadáš, že bys měl radost."

„Nepozval jsem tě," odfrkl jen, obešel ji a zamířil k obývacímu pokoji. „Nechtěl jsem tě tady."

Na stolku stála načatá láhev a Destiny začínala chápat, že právě ta je důvodem jeho nepřítomného pohledu.

„Tak to máš problém, protože jsem přece jen tady." Věděla, že to říká, aby ji přiměl odejít. Stejně jako ona nikdy nedovolila, aby ji ze svého života vymazal, Alfie se nikdy nepřestal snažit ji od sebe odstrčit. „A nehodlám odejít, dokud nebudeš souhlasit, že pojedeš se mnou."

„Takže zůstáváš na noc? Hezký." Adresoval jí jedovatý úsměv. Sáhl po láhvi, pořádně si lokl a nespouštěl oči z těch Destininých. „Nech toho, protože já se nikam nechystám." Aby svá slova podpořil, pohodlně se usadil na pohovku a nohy si položil na konferenční stolek.

Chvíli mlčela, analyzovala situaci a zvažovala různé možnosti. Dvě věci věděla jistě. První: je příliš těžký, takže nemá žádnou šanci vytáhnout ho ven násilím, i když by to bylo mnohem snazší než na něj jít s rozumem. Druhá: nehodlá se tak snadno vzdát.

Proto se s obdivuhodnou vytrvalostí posadila vedle něj a pozorně se na něho zadívala.

„Co se děje?“

Zeď, kterou se ohradil, byla téměř hmatatelná.

„Nic se neděje. Trávím večer ve vybraný společnosti.“ Zamával jí lahví před nosem a ukázal, jakou společnost má přesně na mysli. „A všechno je skvělý, takže můžeš utíkat zpátky do svýho báječnýho života. A zároveň pozdravuj všechny z naší milovaný rodinky. I když ne!“ Vztyčil prst, naznačil, že zanedlouho myšlenku dokončí, a znovu se napil. „Mýho otce nepozdravuj. Jemu můžeš nanejvýš říct, ať mi políbí prdel,“ dodal a vyprskl smíchy, jako by řekl dobrý vtip.

„Alfie, tohle nejseš ty.“

Najednou si plně uvědomila, kolik času uplynulo od chvíle, kdy spolu naposledy otevřeně mluvili. Jako kamarádi. Jako *Destiny a Alfie*. Teď se jí zdálo, že ten, který jí kdysi bez váhání odhalil svou duši a se stejnou lehkostí se díval do té její, je zahrabaný pod sutinami a ukrytý pod ošklivými maskami.

„Vím…“

„Právě že nevíš.“

Otřásla se nad jeho drsným tónem.

„Zničehonic sem nakráčíš, díváš se na mě, jako bys mě chtěla provrtat pohledem, ale musím tě zklamat. Není nic víc než to, co vidíš.“ Jeho slova ji měla odradit od dalšího pokračování v tématu, ale jak mluvil, objevovaly se záblesky pravdy. Bolest a únava v jeho očích byly vidět už z dálky. „A vidíš člověka, kterej má srdečně dost toho účastnit se týhle frašky a předstírat, že jsme jedna velká semknutá rodina, když je to všechno tak podělaný.

Už v tom nechci pokračovat…“

Ani kvůli tobě, uvízlo nevyslovené ve vzduchu.

Když před lety vyšla najevo pravda, že Archer Cami zradil, celý jejich život se otřásl v základech. Jeho pochybení se dotklo všech. Rodina stála na čtyřech pilířích – Archer a Camille, Ethan a Valerie,

William a Crystal a Chase s Josií. Když se jeden z nich náhle zřítil, celá konstrukce se stala nestabilní.

Takže když se Camille rozhodla svému muži po měsících odloučení odpustit, ostatním se ulevilo. Krátce poté se konečně i vzali, aby zpečetili city, které je spojují. To všechny ještě více přimělo na zlé časy zapomenout. Všechny – kromě Alfieho.

On jako jediný otci nedokázal odpustit chybu a její následky, protože to byl on, kdo sledoval, jak se máma postupně rozpadá na kousky. Byl to on, kdo v jediném okamžiku přestal být chlapcem a stal se mužem, aby mohl podporovat matku a držet ji, když po nocích plakala. Byl to on, kdo nenávratně ztratil svou největší autoritu. Archer byl jeho vzor a zničil všechno, co Alfie znal.

Cítil, že některé viny nelze jednoduše zamést pod koberec, ale nezdálo se, že by to tak vnímal ještě někdo. Chtěli žít, jako by se nikdy nic nestalo, a uznávali, že problémem je Alfie a jeho vzpurné chování. Bylo snazší označit ho za černou ovci rodiny, než aby se postavili důsledkům, které s sebou neslo pochopení toho, jaký člověk ve skutečnosti je *úžasný Archer Coleman*, jehož tolik milovali.

Destiny byla jedinou výjimkou. Protože i když nesdílela jeho pohled na situaci, aspoň se ho snažila pochopit. Nehodnotila ho pouze na základě toho, jaký Alfie je, ale soustředila se především na to, *proč* dělá to, co dělá. Věděla, že určité projevy jeho chování jsou způsobem, jak přežít. Že se odřízl od svého srdce, aby mu nezhojená rána nenakazila celé tělo.

„Des, takhle už dál nemůžu," řekl bezmocně, když poznal, že upřímnost je nejrychlejší způsob, jak to ukončit. „Promiň."

„V pořádku." Vyřčení těch dvou slov bolelo víc, než si byla ochotná připustit.

Na všechna rodinná setkání jezdil jenom kvůli ní a nyní se rozhodl, že už se pro ni obětovat nehodlá. Nevěděla, jestli to pramení z poslední hádky s Archerem, nebo ještě z něčeho dalšího, ale nakonec na tom

nezáleželo. Záleželo na tom, že Alfie jí bral i to minimum, za které by skočila do ohně, a ona to musela přijmout.

Protože když došlo na volbu, čí štěstí dát na první místo, nikdy to nebylo její vlastní.

Podívala se na hodinky na zápěstí. Nemohla tu zůstat déle, pokud se chtěla vrátit včas. Každý rok večer před Štědrým dnem, když skončily poslední přípravy, se všichni sešli v obývacím pokoji, seděli dlouho do noci a hráli *Activity* a jiné hry. To byla jejich vlastní tradice a ona ji nemohla porušit – bez ohledu na to, jak moc ji bolelo pomyšlení, že poprvé nebude s Alfiem v jednom týmu.

„Okej, jestli nechceš jet do Moretonu, nebudu tě nutit." Vstala a snažila se ignorovat nepříjemný pocit. Vzdávat se nebylo v její povaze. „Chceš bejt sám? Prosím, ale tohle…" Ukázala na láhev v jeho ruce, „si beru s sebou."

Přesvědčovat ho dál byla stejně ztráta času, protože Alfie se očividně nikam nechystal. Nemohla však schvalovat to, aby se o samotě opíjel.

Alfie ji však neměl v úmyslu poslouchat a odtáhl láhev tak, aby na ni nedosáhla. Rozčileně si povzdechla nad jeho dětinským chováním a naklonila se nad něj, usilovně se snažila láhev chytit, ale marně. Nakonec se musela rukou opřít o jeho hrudník, aby udržela rovnováhu, a zároveň získala několik chybějících centimetrů. Jenže Alfie, poprvé po několika dnech, v srdci ucítil něco na způsob pobavení nad tak bolestně známou Desiinou odhodlaností, proto ruku odsunul ještě dál.

Teprve když si vztekle odfrkla a otočila hlavu ke kamarádovi, aby jeho chování okomentovala, uvědomila si, jak nebezpečně blízko u sebe jsou. Jejich nosy se prakticky dotýkaly a rty dělilo sotva pár centimetrů. Dýchali stejný vzduch a ona cítila vůni alkoholu smíšenou s jeho vlastním pachem, který tak dobře znala. Konečně se odvážila podívat se mu do očí a množství emocí v jeho pohledu ji téměř omráčilo.

„Řekni mi…“ začal šeptem a nespouštěl z ní oči, „proč bych se odtud měl někam trmácet, když ta jediná, kterou jsem si přál vidět, je tady?“

Měla pocit, že se všechno odehrálo v jediném zlomku vteřiny. Ucítila jeho rty na svých a zároveň uslyšela zvuk rozbíjeného skla, když upustil láhev, aby ji chytil za boky a přitáhl si ji na klín.

V jejich pohybech nebyla ani stopa zaváhání, jako kdyby už to dělali stokrát. Dovolila jeho jazyku, aby rozevřel její rty a prohloubil polibek, a tím v ní účinně zabíjel zbytky zdravého rozumu. Jejím tělem projelo zachvění.

Na krátký okamžik existovaly jen jeho teplé rty a ruce, které si ji v téměř zoufalém gestu přitáhly blíž. Alfie ji líbal, jako by byla jeho záchranou i zatracením zároveň, a ona neměla nejmenší šanci se tomu ubránit. Ani se o to nechtěla pokoušet.

Netušila, kolik času uplynulo, než jí konečně došlo, že tohle se nikdy nemělo stát. Než pochopila, že právě zažila svůj první polibek. S Alfiem. S nejlepším kamarádem.

S tím, který byl nedílnou součástí jí samotné a který jí jen pár minut předtím vlastně řekl, že už ji ve svém životě nechce, protože pro něj neznamená dost. Její první polibek byl zároveň rozloučením s někým, kdo po jejím boku stál odjakživa.

Právě pronikavá bolest, již s sebou toto uvědomění přinášelo, ji přiměla se od něj náhle odtáhnout. Na vteřinu v jeho očích viděla zmatek, než roztáhl rty, jako by chtěl promluvit. Netušila, jaká slova z nich vyjdou, ale nedala mu příležitost promluvit.

Co nejrychleji se zvedla z jeho klína a zároveň se nemotorně natáhla pro kabelku. Aniž by mu věnovala další pohled, rozběhla se ke dveřím. Ačkoli jí rvalo srdce, že musí byt opustit, nemohla v jeho přítomnosti zůstat ani o chvíli déle.

Věděla totiž, že zatímco ona pro něj znamená příliš málo, on pro ni znamená příliš mnoho.

Kapitola 1

Destiny Iris poslouchala nanejvýš jedním uchem. Ta prozatím nepoznala, že už půl hodiny prakticky mluví sama pro sebe, a vzrušeným hlasem shrnovala průběh posledního rande. Destinina účast v hovoru se omezovala na občasné vsuvky a smích ve správných chvílích. Drtivou většinu pozornosti věnovala Chaseovu starému fotoaparátu, který držela v rukou, a na známé věci kolem sebe.

Šla na večerní procházku po městě, toužila po troše samoty a klidu, ale její plány překazil kamarádčin telefonát. O Valeriině dceři se dalo říct mnoho věcí, ale rozvaha by byla na úplném konci seznamu vlastností, jejž by sestavil někdo, kdo ji znal tak dobře jako Destiny.

Josephine v ní viděla kopii dospívající Val, ačkoli ta trvala na tom, že to není pravda a její dcera je horší, než byla kdykoli ona sama. To často vedlo k neškodným rodinným roztržkám, protože Josie i Archer byli vždy více než ochotní kamarádce připomínat její vlastní mladické výstřelky, na které si Valerie kupodivu vůbec nevzpomínala.

Destiny nevěděla, kdo v tom má pravdu. Za sebe mohla říct jen to, že Iris má ráda takovou, jaká je, i když pořád mluvila a měnila kluky jako ponožky.

Ostatně, kým byla ona sama, aby soudila kamarádku? Taky měla slabiny, rozdíl byl ale v tom, že Iris byla závislá na hledání lásky, zatímco Destiny na vysedávání na pláži.

Nebylo divu, že se tam ocitla i tentokrát. Podle teorie, která vznikla v průběhu let, všechny cesty v Seaportu vedou k moři. Nebo přinejmenším její vlastní, za ty roky vyšlapané.

Pohledy na moře ji provázely celý život, téměř kdykoli během dne slyšela šumění vln stejně jako tlukot vlastního srdce. Nebylo tak nic divného, že trávení času o samotě na pláži na ni mělo takový blahodárný účinek. Každý má vlastní lék na všechny neduhy a pro její duši bylo skutečnou útěchou právě moře a fotografování. Kombinace obojího znamenala naprostý únik do jejího vlastního světa.

A přestože Irisin telefonát narušil její vytouženou chvilku samoty, byla ráda, že kamarádka zavolala. Posledních několik týdnů obě strávily nad knihami – Destiny se připravovala na maturitní zkoušku a Iris na poslední kolokvium před ukončením druhého semestru na univerzitě. Ale teď, když už obě měly prázdniny, si povídaly ještě víc, čímž si vynahrazovaly dříve omezený kontakt.

„A co u tebe?“

Hlas její kamarádky k ní dolehl právě ve chvíli, kdy se snažila nevyprsknout smíchy v reakci na chování dvou starších turistek. Ženy seděly na písku nedaleko místa, které Destiny obsadila, a ještě pořád k ní vysílaly pohrdavé pohledy, poté co před několika minutami zaslechly útržek poněkud příliš podrobného popisu Irisina opojného večera.

Destiny, která navzdory všemu stále toužila čas trávený mimo domov využít produktivně a pořídit několik fotografií, se jí pokoušela navrhnout, že by mohla některé části rande vynechat nebo alespoň odložit jejich líčení až na chvíli, kdy nebude na hlasitém odposlechu, ale s chabým výsledkem. Když měla Iris o čem mluvit, byl příval jejích slov k nezastavení, vůbec nevnímala okolí.

Teď se však na druhé straně sluchátka poprvé po dlouhé době rozhostilo ticho, a teprve díky tomu si Des uvědomila, že jí byla položena otázka. Chvíli zmateně zírala na mobilní telefon a snažila se vybavit si poslední slova, která slyšela.

„A co by mělo být?“

„No, padlo ti do oka něco zajímavýho?“ Nebylo těžké uhádnout, co Iris myslela tím „něco zajímavého“. „Prázdniny jsou obdobím hezounků. Víš, co bych dala za to, kdybych mohla žít u moře a každej den chodit na pláž a prohlížet si chlapy bez triček?“

„Tohle je Seaport, ne Miami,“ připomněla jí Destiny a usmála se. „Většina chlapů bez triček, nad kterýma právě v duchu slintáš, je ve věku tvýho dědy.“

„Fuj.“

Destiny vyprskla smíchy. Nemusela kamarádku vidět, aby si představila, jak se šklebí.

„Hele, co když s sebou některej z nich náhodou vzal vnuka zhruba v našem věku? Na všem musíme hledat pozitiva.“

„A ne hezounky?“ zeptala se ironicky a zavrtěla hlavou nad jejím věčným optimismem, i když to Iris nemohla vidět.

„Víš, že v mým slovníku jsou právě tohle synonyma,“ podotkla se smíchem a Destiny se přidala. Iris měla zvláštní dar dodávat jí dobrou náladu.

Nebylo tajemstvím, že Dessie kamarádce závidí její přístup ke vztahům. Pro Iris bylo všechno zábava, dokázala bez námahy vstupovat do nových vztahů a zároveň se příliš nevázat na ty, které se ukázaly být jen letmé nebo skončily neúspěchem, aby jí nezlomily srdce.

Destiny naproti tomu věděla, že se svou „genetickou zátěží“, sklonem zděděným po rodičích vnímat spoustu věcí až moc silně, má všechny předpoklady k tomu, aby se příliš angažovala a nakonec trpěla. Také rychle zjistila, že povrchní, nezávazné vztahy jí nevyhovují.

Možná byla naivní, ale věřila v setkání s tím jediným, jehož bude milovat natolik, až jí dojde dech. Nebyla však zoufalá, aby ho hledala na sílu, trpělivě čekala a věřila, že jednoho dne ho na své cestě najde.

Iris tento přístup vnímala s lehkým přimhouřením očí a smála se, že tak promarní nejlepší léta svého života čekáním na něco, co možná nikdy nepřijde, ale Destiny samotu nepovažovala za katastrofu. Raději

byla sama, než aby byla jen tak s někým nebo riskovala, že pokud nakonec potká toho pravého, její srdce bude příliš rozdrásané na to, aby ho mohla pořádně milovat.

Ještě chvíli si povídaly, vtipkovaly na nejrůznější témata, ale nakonec do Irisina pokoje vtrhl Elliot, jemuž se zřejmě zastesklo po popichování starší sestry, protože se do hovoru vytrvale pletl. Nakonec se Iris s kamarádkou se sotva zadržovaným vztekem rozloučila a řekla, že musí z pokoje vynést odpadky. Poslední, co Destiny slyšela, než zavěsila, byl Elliotův pronikavý výkřik.

S táhlým povzdechem přivítala ticho, které příjemně kontrastovalo s předchozím kamarádčiným štěbetáním, a zavřela oči. Na tváři ucítila poslední paprsky zapadajícího slunce.

Její klid však netrval dlouho, protože o chvíli později se ozval hlasitý, bezstarostný smích. Zvědavě se podívala směrem, odkud zvuk přicházel, a spatřila dvojici přibližně ve svém věku. Chlapec se svou přítelkyni žertovně snažil postrčit k vodě a ona se ze všech sil bránila, protestovala a hlasitě se smála na celé kolo.

Destiny si ani neuvědomila, kdy znovu zvedla fotoaparát, který jí ležel na klíně, a chtěla tu rozkošnou dvojici zachytit. Cvakla snímek ve chvíli, kdy dívka přetahovanou prohrála a hlasitě vypískla, protože šlápla do studené vody. Chlapec ji zvedl, aby ji zachránil. Byli tak zaujati sebou a vlastním štěstím, že nevěnovali pozornost Destiny, která je sledovala.

Koutky úst se jí zvedly v melancholickém úsměvu, když se podívala na vytištěnou fotografii, a její srdce se na jeden úder sevřelo steskem.

Protože sice nelhala, kdykoli Iris opakovala, že se vůbec necítí osamělá a čeká, až se objeví její *princ na bílém koni*, ale někde v hloubi srdce si přála, aby si trochu pospíšil.

> · + · <

Nejtišeji, jak dokázala, se do domu vkradla posuvnými dveřmi z terasy v naději, že tentokrát ji máma nepřistihne. Obvykle, když se vracela

z pláže, chodila přes terasu, místo aby dům obešla, proto se Josie zlobila, kdykoli dceru viděla, že do obývacího pokoje nosí písek.

Přestože Destiny zvyky nechtěla měnit, četná kázání na toto téma ji donutila zvolit vhodnou strategii. Nyní se snažila nepozorovaně vejít dovnitř, aby v případě dotazů mohla svést vinu na Chase, který dělal totéž.

Tentokrát se však zastavila v půli kroku, sotva prošla dveřmi. Z otevřeného obývacího pokoje měla výhled do kuchyně, kde byli Chase a Josie. Zaváhání výjimečně nebylo způsobeno tím, že by ji přistihli při činu. Destiny si všimla, že rodiče stojí uprostřed místnosti v tak pevném objetí, jako by se snažili načerpat sílu ze své vzájemné blízkosti. Josie skryla tvář pod manželovu bradu a ten ji konejšivě hladil po zádech a šeptal jí něco, co Destiny neslyšela.

S podobnými okamžiky se během života setkávala dostatečně často, aby si na ně zvykla. Nemohla si však pomoct, vždycky si připadala trochu jako vetřelec. Byly to chvíle, kdy se její rodiče uzavírali do vlastního světa. Nikdo jiný do něj neměl přístup, ani ona.

Jejím lékem na všechno byly procházky po pláži a přesně tím samým byli Josie a Chase jeden pro druhého.

Vyrůstala a poslouchala krásný příběh o lásce svých rodičů a na vlastní oči viděla, kolik péče a něhy je v každém z nich, dokonce i v tom nejjednodušším gestu. Vždycky jejich vzájemnou náklonnost tajně obdivovala. Dalo se očekávat, že když se denně stávala svědkem takového vztahu, který překonával všechny knihy a filmy, nakonec dospěla do stádia, kdy podobnou lásku chtěla sama zažít.

V tomto ohledu byli rodiče jejími nezpochybnitelnými vzory, a i když měla přehnaná a idealizovaná očekávání, chtěla, aby ji jednou někdo miloval, jako otec miloval matku. A existovaly jenom dvě možnosti. Buď někoho takového najde, nebo zbytek života stráví sama.

Když rodiče objevila v takové situaci, obvykle se opatrně stáhla dřív, než si jí stačili všimnout. Teď udělala totéž. Potichu ustoupila

o několik kroků zpět, vrátila se ven, obešla dům a zamířila k hlavním dveřím.

„Jsem zpátky!“ zakřičela, aby jim oznámila svou přítomnost a dala jim čas vrátit se na zem. „Co se děje?“ zeptala se nenuceně a vešla do kuchyně.

„Nic zajímavýho,“ odpověděli současně, což by samo o sobě ještě nebylo zvláštní, kdyby to neznělo tak uměle.

Destiny položila fotoaparát na kuchyňskou linku a podívala se na každého zvlášť. Když vešla do místnosti, už nestáli v objetí, a přestože se při pohledu na ni usmívali, měla pocit, že ve vzduchu panuje napjatá atmosféra. Její charakteristická vysoká empatie jí občas byla na škodu, ale měla i výhody, protože díky ní takové věci dokázala instinktivně vycítit. K potvrzení této teorie jí sloužila skutečnost, že v tom je expert.

„Dobře že už seš tady,“ dodala Josie, aby vyplnila ticho, tak nezvyklé pro jejich rodinu. Dům Sandersonových byl obvykle plný hudby ze starých desek, rozhovorů a smíchu. „Večeře bude za chvíli.“

Destiny mámu pozorně sledovala, aby zjistila, zda jsou její dřívější podezření správná. Když viděla úsměv, který jí adresovala, než se vrátila ke krájení zeleniny, měla pocit, jako by ji někdo kopl do břicha. Úsměv byl falešný, její oči se nesmály.

Problém nebyl v tom, že by Josie byla z nějakého důvodu smutná. Špatná nálada občas dostihla každého, dokonce i mámu, z níž téměř vždy vyzařovalo teplo. Usmívala se, čímž rozjasňovala i ten nejpochmurnější den.

Problém byl v tom, že špatné nálady se v jejich rodině neskrývaly. Nemuseli se přetvařovat ani schovávat pravdu pod vynucenými úsměvy.

Pokud ovšem pravda nebyla příliš bolestná na to, aby ji sdíleli.

Už to byly roky, co Destiny viděla ten falešný úsměv na matčině tváři naposledy, a ještě déle od doby, kdy ho viděla poprvé. Tehdy byla teprve šestileté dítě, ale všechno si pamatovala.

Pamatovala si radostné čekání na sourozence a představovala si, že si spolu budou hrát a hádat se jako Iris a Elliot. Pamatovala si

rozhovory s tátou při večerním čtení pohádek, kdy jí říkal, že bude velká sestra. Vzpomínala si, jak pokládala ruce na maminčino břicho, a svůj smích, když ucítila kopání. Vzpomněla si na to, že přišel William, aby ji na pár dní odvezl do Moretonu, a rodiče jí slíbili, že až se vrátí, bude na ni doma čekat její bratr.

Nejvíce se jí však do paměti vryly noci po návratu do Seaportu, kdy se Josephine také vrátila z nemocnice. Sama.

Ať chtěla sebevíc, nedokázala z mysli dostat nesčetné okamžiky, kdy se budila s panikou v srdci a slyšela matčin pronikavý pláč. Tehdy se plížila s plyšovým medvídkem v ruce ke dveřím ložnice svých rodičů a poslouchala její přerývaný nářek a konejšivé šeptání táty, jenž ji držel v náručí a uklidňoval, že to přejde. Pak se posadila ke stěně na studenou podlahu chodby ponořené do tmy, svírala v ruce oblíbeného mazlíčka pro uklidnění a čekala, až pláč za dveřmi utichne.

Někdy to trvalo tak dlouho, že usnula a Chase ji našel schoulenou na zemi a odnesl ji do postele. Bylo to jejich tajemství. Dessie měla podezření, že Josephine o tom dodnes nemá tušení. Pamatovala si také, jak se tvářil, když se během jedné z těch nocí probudila dřív, než vyšel z jejího pokoje, a zeptala se, jestli maminku odnesou andělé, stejně jako odnesli bratra.

„Ne, princezno, maminka bude v pořádku," řekl jí tehdy a pohladil ji po vlasech. „Je jenom smutná, ale tvoje maminka je ten nejsilnější člověk na celým světě a potřebuje jen trochu času. Uvidíš, že zítra, až vstaneš, se bude zase usmívat."

A měl pravdu, protože Josie se vždycky usmívala, když byla dcera nablízku, ale její oči se nikdy nesmály. Destiny nevěděla, jak dlouho to přesně trvalo, ale noční křik nakonec ustal a maminčin úsměv byl opět zářivý a hřejivý. Od té doby se ten výraz tváře objevil ojediněle ještě několikrát a vždy znamenal, že se stalo něco zlého. Naposledy ho viděla, když se Archerovi a Cami rozpadla rodina, takže skutečnost, že se znovu objevil, jí sevřel srdce s dusivou panikou.

„Udělalas dnes nějaký fotky?“ Chase, který dceru bedlivě sledoval a viděl, že se jí podařilo Josii odhalit, se rozhodl odpoutat její pozornost.

Věděl, že Destiny brzy začne klást otázky, na něž jeho žena ještě nebyla připravená.

Dcera odtrhla pohled od matky a otočila hlavu k Chaseovi. V jeho pohledu viděla tichou prosbu, a tak přikývla, vyloudila na tváři úsměv a sáhla do kapsy obalu na fotoaparát, aby vytáhla fotografie. Natáhla ruku k otci a opřela se o linku vedle něj, pouze částečně kvůli tomu, aby si mohla snímky prohlédnout. Už nepochybovala o tom, že se stalo něco zlého, ale tátova blízkost jí dodávala pocit bezpečí.

Možná to bylo trochu dětinské, ale podvědomě věřila, že ať už se stane cokoli, ochrání ji i mámu stejně, jako když jí bylo osm a bála se příšer pod postelí. Nebo když jí bylo dvanáct a zdály se jí noční můry z hororů, které jí dovolil sledovat, aby to Josephine neviděla.

„Líbí se mi,“ poznamenal a ukázal na jednu fotografii, a nebyla to jen prázdná slova chvály.

Destiny s otcem sdílela mnoho věcí a láska k fotografování byla jednou z nich. Jeho názor pro ni vždycky znamenal víc než názor kohokoli jiného.

Někdo by si mohl myslet, že neustálé zachycování stejných pohledů se musí časem omrzet, ale oni dokázali každý den znovu objevovat krásu místa, v němž žili. Destiny vůbec nevadilo, že má celou stěnu pokrytou obrázky *těch stejných* západů slunce. Pro ni byl každý z nich jiný.

Chase kdysi fotografoval, aby neztratil víru, že v jeho životě existují i hezké chvíle. Po svatbě s Josephine a narození Destiny už žádnou takovou připomínku nepotřeboval, a tak vášeň postupem let ustupovala do pozadí, až ji nakonec opustil úplně. Když si všiml rodícího se zájmu o fotografování u své dcery, s radostí jí svůj fotoaparát předal.

Od samého počátku ji v rozvoji tohoto koníčku podporoval. Byl prvním člověkem, kterému ukázala plody své práce, a on z toho měl ohromnou radost. Rád se na její fotografie díval a povídal si s ní o nich. Destiny ani netušila, jakou radost mu dělá, že i když má svůj vlastní,

mnohem novější a profesionálnější fotoaparát, nejraději používá jeho starý, ten samý, který mu před lety darovala Josie.

„Dessie, prostřeš stůl?“ Josiin hlas přerušil jejich tichou výměnu názorů. Dívka beze slova odložila fotku, kterou právě držela v ruce, aby matčině přání vyhověla.

Obvykle večeřeli společně na pohovce před televizí a sledovali soutěže. Měli dokonce svou vlastní malou hru, při níž hádali odpovědi společně s televizními soutěžícími, a vítěz po jídle nemusel uklízet. Atmosféra v domě však nenasvědčovala tomu, že by večer měli strávit tak příjemně.

Večeře probíhala v nezvyklém tichu. Většinou, jakmile se po dlouhém dni sešli na jednom místě, mluvili spolu prakticky bez ustání, povídali si, jak prožili den, a žertovali. Tentokrát rozhovor vázl a nadnesená témata pomalu usínala, protože ani jeden z nich neměl náladu je udržovat.

Trpělivost stejně jako rozum nebyly Destininou silnou stránkou, a přestože si předtím slíbila, že se nebude vyptávat, už po několika minutách toho mučení měla pocit, že vybuchne.

„Okej, už to dýl nevydržím,“ oznámila a s hlasitým cinknutím odložila příbor na talíř. „Řeknete mi konečně, co se stalo?“

Chase a Josie si vyměnili chápavé pohledy, které nedokázala rozluštit.

„Můžeme to alespoň dojíst?“ zeptala se Josephine, jako kdyby Destiny opravdu měla na výběr. „Slibuju, že si promluvíme později.“

Něco tíživého v jejím pohledu Destiny přimělo přikývnout, i když to udělala dost neochotně. Na jednu stranu se jí ulevilo, že jsou k ní upřímní a nesnaží se ji odbýt tvrzením, že je všechno v pořádku, ale zároveň se jí sevřel žaludek nervozitou a dokonale ji přešla chuť k jídlu.

Nakonec však přece jen dojedli, ve stejně nepříjemném tichu společně sklidili ze stolu a pak se usadili do obývacího pokoje. Destiny viděla, jak Chase Josii stiskl ruku v gestu podpory.

„Jde o Camille," začala. „Před časem se necítila dobře. Nikomu se o tom nezmínila, protože soudila, že to není nic vážného, ale pro jistotu šla na vyšetření."

Josii se do očí nahrnuly slzy, když se odmlčela a snažila se najít dost síly pokračovat. Destiny si najednou přála, aby to neříkala. Raději by zůstala takhle, v bezpečné bublině očekávání, protože už věděla, že to, co zanedlouho uslyší, navždy bolestně poznamená jejich životy.

Nebyla však schopná mámu zastavit, stejně jako by nemohla zastavit vystřelenou kulku. Přesně taková totiž její slova byla.

„Dnes se dozvěděla výsledky. Diagnostikovali jí leukémii."

Diagnostikovali jí leukémii – ta věta Destiny donekonečna kroužila v hlavě, jak se snažila přijmout krutou pravdu, před níž se její mysl pokoušela bránit. Jako by skutečnost, že se s ní nechce smířit, mohla něco změnit.

Bylo jí osmnáct, teoreticky byla dospělá, přesto měla chuť rozbrečet se jako bezmocné dítě. Nechat se utěšovat a konejšit v bezpečné náruči rodičů, dokud všechno nepřejde a nedozví se, že to byl jen sen.

Nebyl to však zlý sen, ale hrůzná realita, v níž už nebyla dítětem. Nebyl čas na slzy.

„Co teď?" Její hlas prozrazoval, jak nebezpečně blízko má k pláči. Bála se, že když se sesype, už nikdy se nedá dohromady.

Chase a Josie si opět vyměnili pohledy a tentokrát promluvil Chase:

„Zítra pojedeme do Londýna. Tam se všechno dozvíme." Předtím o tom nemluvili, nebylo to součástí diskuze. „Ostatní nejspíš ke Colemanovým přijedou taky, jakmile se to dozvědí. Teď bychom měli být pohromadě."

„Archer mi po telefonu nebyl schopnej říct nic jinýho," vysvětlila Josephine a ignorovala mrazení, které jí přeběhlo po těle. Mráz ji neopustil od chvíle, kdy uslyšela kamarádův pláč.

Destiny si vzpomněla na rozhovor s Iris. Smály se a klábosily o hloupostech a vůbec nevěděly o informaci, která jim měla obrátit život vzhůru nohama.

„Zatím nevíme, jak moc vážná situace je." Chase je nechtěl ujistit, že se není čeho bát. Ani neřekl, že všechno bude v pořádku.

Ačkoli Destiny věděla, že nic z toho neuslyší, protože prázdné sliby nebyly pro její rodiče typické, poprvé po těch nesmyslných frázích zatoužila. I kdyby to byly jen lži, potřebovala se něčeho chytit, aby se neutopila ve vlastním rodícím se strachu.

Její myšlenky se zatoulaly k Alfiemu a poprvé po dlouhé době je nechala být. Bylo to už šest měsíců, co po polibku utekla z jeho bytu. Za tu dobu spolu neprohodili ani slovo.

Zpočátku žila nadějí, že ho špatně pochopila a že ji ze svého života vůbec nevyhazuje. Nakonec však uplynulo dost času, aby si uvědomila, že se nemýlila. A tak strávila posledního půl roku, kdy se ze všech sil snažila zapomenout nebo si alespoň zvyknout na to, že on už v jejím životě není.

Nebylo to snadné, ale nakonec se jí podařilo v sobě zabít instinktivní nutkání zavolat mu a vyprávět o něčem, co se jí přihodilo, nebo se zasmát a zavzpomínat na časy, kdy byli dětmi. Zvykla si taky na to, že se neobjevuje na rodinných setkáních. Teď, když jela do Londýna nebo do Moretonu, si už ani nenamlouvala, že ho nějakým zázrakem uvidí. Prošla složitou cestou, než se se ztrátou přítele smířila, ale nakonec dospěla do fáze, kdy kromě vzpomínek plných stesku, které se občas nezvaně vracely, žila, jako by si nikdy nebyli blízcí.

Když se však jednou zavřela v pokoji a půlku noci pozorovala měsíční světlo putující po stěně pokoje, netoužila po ničem jiném než být vedle něj. Její dlaň se každou chvíli zatoulala pod polštář, aby vytáhla telefon a vytočila číslo, ale pokaždé se zarazila v půli cesty.

Po šesti měsících bez kontaktu si myslela, že se ze svých citů k Alfiemu Colemanovi, ať už byly jakékoliv, nadobro vyléčila. Neměla však ani tušení o kruté zkoušce, kterou jí měl život přichystat.

Kapitola 2

Jak si Destiny pamatovala, cesta ze Seaportu do Londýna nebo Moretonu byla nemilosrdně dlouhá. Ačkoli obvykle trvala něco málo přes dvě hodiny, mohla by přísahat, že to vždycky bylo nejdelších zhruba sto dvacet minut jejího života. Pokaždé stěží dokázala sedět v klidu a vymýšlela si hloupé hry jako třeba počítání červených aut, která míjeli, jen aby zaměstnala mysl a nezbláznila se vzrušením, že uvidí blízké.

Tentokrát to bylo jiné. Způsobila to tichá touha oddálit okamžik, na který nebyla připravená. Avšak přestože by pár minut navíc výjimečně vděčně uvítala, měla pocit, že průčelí domu Colemanových se v jejím zorném poli objevilo nejpozději čtvrt hodiny poté, co opustili Seaport.

To rozhodně nebylo dost času k přípravě na to, co ji čeká v domě, který pro ni byl jako její vlastní. Nebo se alespoň ovládnout natolik, aby získala jistotu, že se nerozpláče při pouhém pohledu na ženu, jež pro ni byla jako druhá maminka.

Chase beze slova vypnul motor a podíval se na spolujezdce. Destiny sedící vzadu dobře viděla, jak často se za jízdy dívá po své ženě. A nebylo by na tom nic divného, kdyby jeho oči nebyly plné obav. Jako by se bál, že se Josephine každou chvíli složí, a chtěl být připraven ji opět zvednout.

Když konečně vystoupili, Destiny také zaměřila pozornost na Josii, i když z jiného důvodu. Chtěla zjistit, jak se k tomu postaví, aby ji

mohla napodobit. Dělala to vždycky, když nevěděla, jak se má zachovat. Na rozdíl od ní totiž matka měla vrozenou intuici, co má říkat a jak se má v každé situaci chovat.

A osvědčilo se to i tentokrát, protože stačil jediný pohled na matku, na její vzpřímenou postavu a zarputilý výraz, aby z něj vyčetla jednoduchý vzkaz: *Nepřišli jsme sem plakat, lítost není na místě.*

Destiny si snadno dokázala představit, že právě tohle si matka v duchu opakuje, když jako první vykročila ke dveřím. Des rozechvěle vydechla, taky se narovnala a pak ji následovala. Mohla jen doufat, že v sobě má tolik síly jako Josephine.

Protože hledala útěchu v něčem známém, začala se po rozlehlém domě rozhlížet. Když Archer převzal podnik po otci a stal se, no, ještě bohatším než předtím, rozhodl se koupit dům na okraji Londýna. Právě proto, aby se mohli scházet někde, kde bude místo pro celou rodinu.

„No tedy! Kohopak to moře vyvrhlo na břeh? Co vás přivádí k našemu skromnému prahu?“

Na první pohled bylo vidět, že Archerova veselost je vynucená a jde mu to ztěžka, temné kruhy pod očima prozrazovaly, jak těžké pro něj poslední dny byly. Už jen to, že se snažil chovat s obvyklou veselostí, svědčilo o jeho nesmírné síle.

„Úplnou náhodou jsme byli poblíž,“ snažil se Chase kamarádovi pomoci udržovat uměle veselou náladu, když se postupně vítali s domácími. „Napadlo nás, že se zastavíme.“

„Dneska se kolem naší rodiny pohybuje docela dost takovejch případů.“ Archer kývl k obývacímu pokoji, než zamířil dovnitř.

A skutečně, když prošli prosklenými dveřmi, Destiny uviděla, že už tam jsou všichni. Navzdory nepříjemným okolnostem, za jakých se sešli, se nemohla v duchu neusmát. Na své rodině milovala nejvíce právě toto.

Když Archer a Camille blízké informovali o situaci, nikoho o návštěvu neprosili. Ani oni se navzájem nekontaktovali, aby se domluvili a naplánovali příjezd. Nebylo to třeba, protože základní

zásadou rodiny bylo, že v takovýchto situacích bez váhání všeho nechají a přijedou. Aby byli spolu a vzájemně se podpořili.

Když se před lety roznesla zpráva o smrti Josephinina a Chaseova dítěte, Archer se v Seaportu objevil ještě téhož dne, aby byl kamarádce nablízku, a ostatní se k nim připojili hned následující ráno. Během několika dalších dní dělali všechno možné, od vaření a uklízení přes péči o Destiny až po úklid pokoje pro děťátko, aby truchlícím rodičům ušetřili utrpení.

Když Ethan ze dne na den přišel o práci a on i Valerie čelili hrozbě ztráty domova, William a Crystal bez váhání nabídli, že pokud budou potřebovat, mohou se k nim nastěhovat. Archer a Camille využili svých známostí a snažili se mu pomoct najít nové místo. Josie a Chase k sobě vzali Iris a Elliota, aby děti necítily napětí panující mezi rodiči.

Dokonce když byla Nicole na dně, poté co ji po dvouleté známosti opustil její první chlapec, vypravila se celá skupina do domu u jezera, který patřil Valerii. Strávili tam víkend, koupali se v jezeře, hráli volejbal a po večerech seděli u ohně a poslouchali Archerovy příběhy, až všichni, dokonce i Nicole, plakali smíchy.

Nemuselo je pojit pokrevní pouto, ale právě takové situace je vedly k tomu, aby utvořili skutečnou rodinu. A někde mezi tím tlumeným, ale přesto radostným přivítáním Destiny cítila, že se rodí naděje. Život k nim nebyl laskavý a každou chvíli jim házel klacky pod nohy, ale zatím se nestalo nic, s čím by si nedokázali společnými silami poradit. I s tímhle si poradí.

„Chtěla bych vám jenom říct…“ ozval se najednou Camillin hlas, když utichla první přivítání a všichni se pohodlně usadili a snažili se, aby se setkání nijak nelišilo od ostatních, „… že jsem ráda, že jste tady. Ani nevíte, co to pro mě znamená. Dáváte mi ještě větší motivaci bojovat s tou zatracenou věcí.“

Destiny měla radost, že teta navzdory své zničující diagnóze neztrácí sílu. Bála se setkání, protože neměla představu, jak se v nové realitě zorientovat. Nyní však pochopila, že se tady nesešli proto, aby

jí čelili, ale ať vytvoří zdání, že se nic nestalo, a na chvíli odvedou pozornost Camille a Archera od toho, co je v nejbližší budoucnosti čeká.

Nebylo to mnoho, ale bylo to opravdu všechno, co pro ně mohli udělat.

„Chystám se tý nemoci nakopat zadek a očekávám, že se ke mně budete chovat normálně a nebudete se nade mnou klepat jako můj starostlivej manžel." Navzdory kousavému úsměvu poslala Archerovi pohled plný vřelosti. „Nikam se nechystám odejít, a to je slib."

A Destiny jí věřila. *Potřebovala* jí uvěřit.

> · + · <

Archer a Cami své přátele nenechali odejít příliš brzy. Zpočátku byla stále cítit poněkud pochmurná atmosféra, ale časem se jim podařilo změnit krizové setkání v téměř obyčejný den v rodinném kruhu.

Později odpoledne William přišel s nápadem rozpálit gril, s čímž všichni ochotně souhlasili, a nechali se unést příjemným ruchem, který je obvykle doprovázel, když se sešli. S dovedností, již za ty roky získali, si mezi sebou rozdělili úkoly. Několik z nich vyrazilo do obchodu nakoupit chybějící věci, další se postarali o přípravu jídla z toho, co měla Cami v lednici, a ostatní přichystali stůl na terase.

Po společném jídle se rozešli po zahradě. Bezstarostně si povídali v menších či větších skupinkách, užívali si příjemný večer v dobré společnosti a k tomu jim v pozadí hrála tichá hudba z reproduktorů, které Elliot a Connor přinesli z Alfieho starého pokoje. Byl to normální den. Bez ohledu na to, jak divně to vzhledem k okolnostem mohlo vypadat, právě tuto normálnost potřebovali nejvíc. Ze smutnění a trápení se tím, co bude, stejně nemohlo vzejít nic dobrého.

Destiny tu obyčejnost ráda uvítala. Seděla spolu s Iris a Nicole na polštářích rozložených na trávě a poslouchala svatební plány své sestřenice a téměř zapomněla na důvod, proč sem přijeli.

„Dessie?"

Zvedla hlavu a uviděla za sebou matku. Josephine opět měla na rtech obvyklý vřelý úsměv, který jí přinesl nepopsatelnou úlevu.

„Můžeš na chvilku?“

Beze slova přikývla a nechala se odvést do malého altánku v odlehlé části zahrady, ve kterém si s Alfiem a Iris jako děti hráli. Když se přiblížily, všimla si, že pod střechou na ně čeká Camille. Ta se při pohledu na ni usmála a poklepala na místo vedle sebe.

Než nastaly zmatky kolem příprav na grilování, mohly si spolu vyměnit sotva pár slov na přivítanou. Teď když seděla vedle tety, viděla tmavé stíny pod jejíma očima, které zakrývala tenká vrstva make-upu. Shrbená záda jako by nesla všechnu tíhu světa. Před ostatními by mohla předstírat, že ji zpráva o nemoci nezlomila, ale teď, když tu byly jen ony tři, působila křehce a slabě. Ještě nezačala s chemoterapií, ale Destiny vytušila, že už jen vědomí toho, co ji v příštích měsících čeká, z ní vysává sílu.

Netušila, co z její tváře Camille vyčetla, ale vytáhla zpod deky, kterou se předtím přikryla, ruku a pohladila Dessii po tváři.

„Kdy podáváš přihlášku na školu?“

„Tos mě sem vytáhla, abysme mluvily o mý škole?“ zeptala se tónem, který naznačoval, že by jí ani na vteřinu neuvěřila, kdyby řekla ano.

„Panečku, jak se mi stýská po době, kdy se naše děti neuměly takhle urážet.“ Cami se rozesmála a zavrtěla hlavou.

„To říkáš mně?“ přidala se Josie. „Já se s ní musím trápit každej den.“

„Sama jsi mě tak vychovala,“ připomněla jí bez váhání Destiny. Dobře si uvědomovala, že někdy má až příliš prořízlou pusu. Někdy jí to v různých situacích pomohlo, ale jindy ji to dostalo do problémů. „Takže?“ zeptala se s předstíranou netrpělivostí a přeskakovala mezi oběma ženami pohledem.

Trochu se bála, co jí řeknou, ale chtěla vypadat připravená vyslechnout si to.

„Jsi pro mě jako dcera," začala Cami se skutečně mateřskou něhou. „Víš to?"

Destiny pouze přikývla, jak jí emoce sevřely hrdlo. Před vstupem do domu se zapřísáhla, že nebude plakat, ale ta slova spolu s tetiným láskyplným pohledem způsobila, že se jí oči zalily slzami.

„Vždycky jsem věděla, že z tebe vyroste silná a statečná dívka. Nemýlila jsem se."

Camiin úsměv pohasl a Destiny cítila, jak se v ní znovu ozývá neklid.

„A právě proto, že jsi tak silná, vím, že zvládneš přijmout pravdu." Zhluboka se nadechla a připravila se na to, co se chystala vyslovit. „A pravda je taková, že si vůbec nejsem jistá, jestli budu schopná dodržet slib, který jsem předtím dala."

Nikam se nechystám odejít. Přesně tak to všem slíbila a Destiny si nebyla jistá, jestli chce dál poslouchat a vzít na vědomí, že existuje i jiná možnost. Možná by raději žila v naději, že Camille slovo dodrží.

„Vím, že bych měla myslet pozitivně. Snažím se, ale zároveň musím brát v úvahu i druhou možnost, chápeš?"

Vůbec to nechtěla pochopit. V danou chvíli si jenom přála být dítě, kterému nikdo neřekne pravdu, protože je na to ještě příliš malé. Tak jako tehdy, když jí táta vysvětloval, že její máma je jen trochu smutná, místo aby jí na rovinu řekl, že trpí depresemi, protože syn, na něhož tak dlouho čekala, zemřel při porodu.

„Proto mi musíš pomoct."

„Co?" Teprve když uslyšela vlastní hlas, uvědomila si, že tu otázku vyslovila nahlas.

„Nemůžu zemřít s vědomím, že dva lidi, který miluju nejvíc na světě, se nenávidí a pravděpodobně spolu nikdy nepromluví, až tu nebudu."

„Camille chce Archera a Alfieho usmířit," vmísila se do hovoru tiše Josie a pozorně dceru sledovala.

Destiny se snažila ignorovat píchnutí u srdce při zaslechnutí jména svého bývalého kamaráda. Od včerejška na něj myslela mnohem častěji než za posledních několik měsíců.

„Je to mezi nimi čím dál horší. Alfie nechal školy, neustále flámuje, začal brát drogy, několikrát jsme ho museli vytáhnout z vazby…"

Destiny věděla, jak moc ji napjaté vztahy mezi oběma muži trápí, a upřímně s ní soucítila. Alfie měl důvod otce nenávidět, ale svým chováním ubližoval především Camille. Nevědomky ji trestal za to, že Archerovi odpustila nevěru, ale byla to právě ona, kdo tím konfliktem trpěl nejvíc.

„Archer už dávno říkal, že bychom ho měli odstřihnout od peněz a donutit ho, aby hospodařil sám. Tvrdí, že se vzpamatuje, když přijde o střechu nad hlavou, ale já se bojím, že ho ztratíme úplně. Peníze jsou to jediný, co ho ještě drží blízko nás," přiznala šeptem. Styděla se za to, i když to byla upřímná pravda. „Na druhou stranu já jsem ta jediná, kdo Archera drží, aby svoje hrozby nevyplnil."

Destiny tetě začínala rozumět, a co hůř – věděla, že její obavy jsou zcela oprávněné. Camille byla mediátor, který mírnil konflikt mezi otcem a synem, jediný společný bod, jenž jim mnohokrát zabránil vrhnout se jeden druhému po krku. A teď stála před vyhlídkou, že by mohla nebýt a čelit vědomí, co by se pak stalo.

Pokud by totiž Camille boj s nemocí skutečně prohrála, pak by Alfie a Archer zůstali sami v okamžiku, kdy by jeden druhého nejvíc potřebovali. Chtěla se postarat, aby si v případě jejího odchodu byli ve svém zármutku navzájem oporou. Dokonce i tváří v tvář diagnóze, která by mnohé zlomila, nemyslela na sebe, ale na ty nejdůležitější lidi ve svém životě.

Destiny přemýšlela, jestli kdy tetu obdivovala víc než v onu chvíli.

„Nicméně nechápu, jak bych mohla pomoct." I když ještě plně nechápala, jakou roli by v tom všem měla sehrát, věděla, že ať už to bude cokoli, neodmítne. „Co mám udělat?"

„Alfie musí změnit prostředí," oznámila Cami s odhodláním v hlase. „Dostat se z prostředí, ve kterým je teď, odstřihnout se od lidí, kteří jenom předstíraj, že jsou jeho kámoši. Ničí ho, Dessie, a ani já už ho nepoznávám. Řekla jsem mu o tý nemoci po telefonu, protože když jsme šli k němu do bytu, neotevíral. A víš co udělal? Zavěsil. Můj vlastní syn praštil s telefonem při zprávě, že možná zemřu." Spěšně si otřela slzy. „Ani mě nepřišel navštívit!"

„Camille chce, aby Alfie nějakou dobu žil s námi v Seaportu," vysvětlila Josephine, když viděla, že kamarádka stěží ovládá emoce.

Z matčina výrazu Destiny usoudila, že i ona sama má o tom plánu pochybnosti.

„Doufám, že ho přesvědčíš."

„To není možný." To bylo rozhodně to poslední, co Dessie čekala. A poslední, co si přála. „On nikdy nebude souhlasit, přece Seaport nenávidí. To, že ho o to požádám, nic nezmění." I kdyby mezi nimi stále existoval nějaký vztah, uskutečnit to by bylo prakticky nemožné. Teď by to hraničilo se zázrakem.

„Vždycky jste si byli blízcí, třeba tě poslechne," opatrně zaprotestovala Camille.

„Přesně. *Byli jsme*, ale už nejsme. Nejsem s ním v kontaktu od prosince." Ta slova pro ni měla hořkou pachuť. Bylo těžké přiznat nahlas pravdu.

Nikdy nikomu neřekla, co se mezi nimi stalo tehdy, když se vytratila z domu, aby ho přesvědčila, ať se připojí k rodině. Dokonce ani Iris, ačkoli ta se jí na to celé Vánoce vyptávala.

Nevěděla taky, jestli její otec všem řekl, proč zmizela, nebo jestli to sami vytušili, ale nikdy se přímo nezeptali, co se stalo. Stačilo, že se vrátila sama a s očima opuchlýma od pláče.

Tehdy celou záležitost zlehčovali a mysleli si, že šlo o obyčejnou hádku. Když si rodiče uvědomili rozsah problému a začali se vyptávat, Destiny jim řekla pravdu: že už s Alfiem nejsou kamarádi. Nic jim

nevysvětlovala, protože sama nechápala, jak je možné ze dne na den ztratit někoho, kdo byl v jejím životě odjakživa.

„Jestli mi řekneš, že to, co se mezi vámi stalo, je důležitější než všechno, co jsem vám právě řekla, pochopím to," oznámila Cami. „Ale jestli ne, tak bys mohla na chvíli zapomenout na to, co se mezi váma dvěma stalo, a alespoň se ho pokusit dostat zpátky sem. Kvůli mně."

Prosebný tón v jejím hlase způsobil Des téměř fyzickou bolest. Uvědomila si, jak je to pro ni důležité.

„Jsi poslední, kdo ho může zachránit před ním samotným."

Co měla dělat? Říct tetě s leukémií, že její žádosti nevyhoví, protože se jejímu synovi bojí podívat do očí poté, co se s ním v jeho bytě před půl rokem líbala a pak beze slova utekla?

Kromě toho měla Camille pravdu. Tváří v tvář její nemoci, Alfieho údajným problémům s drogami a jejich rozpadající se rodině to, co se mezi nimi stalo, nemělo žádný význam. Mohla to odložit a soustředit se na věci, na nichž opravdu záleželo.

„Dobře. Pojedu si s ním promluvit."

Kapitola 3

Stála před domem se žaludkem staženým nervozitou jako v den závěrečných zkoušek. Destiny poprvé v životě napadlo, že Alfie možná měl s tou nenávistí k rodině trochu pravdu. Koneckonců ona celý život nedělala nic jiného, než že své blízké milovala, a oni jí to oplatili tím, že ji poslali samotnou do jámy lvové.

Od Colemanových musela jet autobusem do centra a pak přestoupit na metro, což by jí teoreticky mělo poskytnout dostatek času, aby si rozmyslela, co všechno mu řekne. Ve skutečnosti, když se po několikaminutovém stání na chodníku přinutila vstoupit do moderní budovy, měla v hlavě pořád prázdno.

Aby trochu oddálila chvíli, které se tak obávala, nepoužila výtah a lopotivě se po schodech vyškrábala do čtvrtého patra. Čím výše byla, tím hlasitěji k ní doléhaly zvuky hudby z jednoho bytu. Cestou nahoru narazila v mezipatře na objímající se pár, nejspíš patřil k účastníkům domácího večírku.

Zatímco zpočátku byla ochotna považovat to za docela normální, vzhledem k tomu, že se tady objevila v pátek večer, veškerá shovívavost se změnila ve vztek, když uviděla, kde přesně se večírek koná. Na okamžik si dokonce namlouvala, že si spletla schodiště, ale v tom okamžiku jí cedulka se jménem na dveřích veškeré pochybnosti rozptýlila.

„Naprostej blbec," zamumlala, bez váhání vstoupila do bytu a dovolila, aby její vztek na Alfieho za jeho chování zastínil strach ze setkání. Alespoň to vyřešilo problém s tím, co říct, protože najednou měla hlavu plnou epitet, jež použije, jakmile ho najde.

Přešla do otevřeného obývacího pokoje a překvapeně se zastavila před spoustou účastníků mejdanu. Vůbec by ji nenapadlo, že se do Alfieho bytu může vejít tolik lidí, ale stísněnost zjevně nikomu nevadila. Lidé se skvěle bavili, tančili, pili nebo se v koutech muchlovali.

Hostitele nebylo nikde vidět. Destiny se pozorně rozhlížela po tvářích hostů a snažila se najít někoho známého. Před rokem, když trávila prázdniny v Londýně, se Iris občas podařilo Alfieho uprosit, aby je vzal s sebou na večírek, takže měla příležitost seznámit se s několika jeho přáteli, ale tady nikoho z nich neviděla.

Někdo do ní silně vrazil, prošel kolem nebo se kolem ní spíš potácel. Neznámý muž na okamžik ztratil rovnováhu a rozlil obsah plastového kelímku na podlahu. Destiny se znechuceně zašklebila a cítila, jak jí část alkoholu natekla na boty a pocákala jí letní šaty.

„Sorry."

Mužský hlas ji přinutil zvednout hlavu a podívat se mu do tváře, která se při pohledu na ni rozzářila, jako kdyby byli dobří kamarádi.

„I když, jak se tak na tebe dívám, vůbec mi to není líto. Jen idiot by litoval, že narazil na takovou kočku," dodal poněkud nesrozumitelně.

Destiny si nemohla nevšimnout, že se k ní naklonil víc, než bylo nutné, a snaží se překřičet hudbu. Ani trochu se jí nelíbil způsob, jakým si ji neznámý prohlíží. Najednou si zatoužila obléknout džínovou bundu, kterou držela v ruce, chtěla se zahalit. Přinutila se však ignorovat svůj instinkt a pouze zkřížila ruce, aby zakryla prsa, kterým ten kluk věnoval příliš mnoho pozornosti.

„Neviděls někde Alfieho?"

„Možná viděl, možná ne," odpověděl, stále se nechutně usmíval a udělal krok k ní. „Ale myslím, že se bez něj obejdeme. Se mnou si užiješ mnohem víc zábavy, zlato. Co říkáš?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy (Bez)vadní 3 – Splň slib, který jsi mi dal**.**

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.